

Karcagi Magyar Margit

Vízesés-játék

Gyermekkorom mesevilágát Karcag jelentette, ottan is a Dózsa György út. Földrajzórán tanultunk a vízesésekről. Iskolából hazafelé látom, hogy egy magasabb épület eresze elvesztette pléhkarját. Tavaszodott. A házak tetejéről lefolyó hólé evickélve útját kereste, majd ívesen kilövellt a csonka csatornából. Hidat alkotott a járda fölött.

– Itt a karcagi vízesés az én Dózsa György utcámban!

Földre tettem könyvektől, irkáktól és színes ceruzáktól dagadó keménypapír bőröndömet. Szürke posztókabátomban, piros pettyes kendőmben az áradó víz alá álltam.

Körülöttem a zuhatag ezernyi gömböcskéi csillogtak a nap sugarától. Hömpölyögtem hegyeken-völgyeken át. Megitattam az erdei állatokat, a fákat. Sodródtam városokon, országokon; az óceán öblös szájánál belevesztem a hullámvész végtelenségébe.

Fáztam. A posztó magába szívta a hideg csapadékot. Mázsás súly nyomta vállamat. Alig bírtam megmozdulni. Nehézkesen lehajoltam bőröndömért. A vízesés belőlem folyt tovább. Anyám, amint meglátott visított.

Nemhogy örült volna; lánya bejárta a fél világot.

Egyensúly

virágzás
fogható
szerelem
végtelen
béke
élet

pusztulás
illó
gyűlölet
rabság
nyugtalanság
elmúlás

könny
nevetés
nevetés,
könny...